

היות ואנו מכניסים את חזיקון הזה
באמצע השנה, הצעתי היא, שלגבי השנה שעברה נסחפק במחצית ההעלאה.
קפיצה פתאומית זו היא מן הנמנעות; היא מהייבט שינוי מוחלט של
דמת-החיים, דבר שהוא בדין מבחינת מצב המדינה, אבל מסופקני אם
הוא ניתן ליעשות בבת אחת ובדרך קיצונית.

השר פ. ברנשטיין:

אני שמח להערות של מר רוזנבליט.

הויכוח כאן היה באיזו מידה מבטאת

או אינה מבטאת חוקה זו השקפות סוציאליסטיות. אני רואה גישה זו
בלתי נכונה. הסוציאליזם, במידה שאפשר לקרבו, יתקרב על-ידי אי-
צדק במסים ולא על-ידי צדק במסים. אבל על כך יש ויכוח גדול בין
ה"מומחים", ולא אכניס ראשי בויכוח זה. שמחתי להערותיו של
מר רוזנבליט, מפני שמר רוזנבליט חשוד בנסיות "ריאקציוניות" פחות
ממני, ואלך בעקבות הערותיו.

אני דואג כל כך לשיעור המס המוסל

על חשרים - אני דואג בראש וראשונה להכנסותיהם הגדולות של משקיעי
כספים בארץ, אנשים העושים עסקים, המקימים ומקיימים מפעלים.
וכשאני רואה לפני את הטבלה אני שואל שאלה פשוטה: אם בעל חכנסה
של 3500 ל"י לשנה חייב לשלם מס בשיעור 1655 ל"י ואין לו שיעור
אלא 1845 ל"י - למה יעבוד? הוא יכול להשקיע כספו במשכנתות בלי
נקיפת אצבע, וירויח הרבה יותר. גם אני סבור, שהקפיצה מופלגת
והושגה, שחוקה-המסים לא זו בלבד, שהיא עלולה לחולל סערה, אלא
פירושה סוף להשקעות בארץ-ישראל. אין יהודי - ואפילו ציוני נלהב -
שיסכים להשקיע כספים בארץ ולשלם מסים כאלה.

ועוד: יש לנו, אמנם, פרלמנט, אבל

הציבור המעוניין בדבר אינו יודע על כל התחוקה ולא הייתה לו הזדמנות

להביע דעה. אפילו ממשלת המאנדאט נוחגת היתה לבנוס חוגים כלכליים שונים כל אימת שעמדה להוציא חוקת-מסים חדשה ולפחות שוחח עמהם, אף-על-פי שעשתה אחד-כך כרצונה. עכשיו הדבר בועדה של מועצת המדינה, ולפתע פתאום יכול על ראש הציבור כרעם ביום בהיר. חוששני לתוצאות רעות וכפי שהעיר מר רוזנבליט, ובצדק, הנסיה לא לשלם תהיה גדולה. לדאבוננו הציבור חונך לכך והורגל לערוך מאזן רשמי ומאזן בלתי רשמי. וחוקת-המסים תגביר נסיה זו. גם אני בעד שיקול חדש, יסודי.

השר מ. בנסוב:

איננו מחדשים דבר בו'כוח זה; ו'כוח

זה רוח בכל העולם במסיבות דומות.

השאלה היא שיטת המסים והעומס. אבל רוצה אני להניח דעתו של מר ברנשטיין בדבר אחד: עדיין לא דאיתי בארץ-ישראל בעל-תעשייה האומר, שהוא עובד לשם מוון. על כל פנים אנו נתונים עכשיו במלחמה, כל חיינו ועתידנו עומדים על הקלף. אפילו בארצות קפיטליסטיות מובהקות הוטלה על האזרחים מעמסה כבדה, שלא ידעו כמותה, בשנות המלחמה. רוזבלט בזמנו היה לו העוז להציע הגבלה חמורה מאוד על רווחים, ואיש לא חשש לנעילת דלת בפני בעלי הון. ברגע זה המדובר הוא לא על שיטת כללית, אלא על שיטה, שתחן לנו את המכסימום לניחול המלחמה. אני אומר שני דברים: א) מכסימום מס;

ב) חלוקת צודקת ושווה, עד כמה שאפשר, של נטל המס. איני מקווה עכשיו לשוויון גמור, אבל מן הדין שתחא התחשבות לא בלבד במס האזרח, אלא אף במה שמשתתף לו אחרי המס. ויש הבדל גדול בין מי שמשתתף לו לאחר מס ההכנסה 40 לאי לחודש לבין מי שמשתתף לו 100 לאי, ואני רוצה להקל על מי שמשתתף לו 40 לאי ולהחמיר על מי שמשתתף לו 100-150 לאי. לדעתי צריך להקל על חסוג הנמוך ולהחמיר על הסוגים